

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 196.

plaat 1 Earl Hines a/h Orchestra: The Father jumps (Earl Hines)
3/voorlaatste - 2:30 - RCA PM 43266

Dit stuk heet "The Father jumps" en 'Father', meestal uitgesproken en geschreven als 'Fatha', is Earl Hines. De pianist/orkestleider maakte het zelf, de arrangeur is niet bekend, maar zou Budd Johnson

Soli: trompettist George Dixon op baritonsaxofoon, Harry Jackson-trompet, Franz Jackson-tenorsaxofoon, Rudy Taylor-drums.
De opname is uit de Bluebird-session van 28 oktober 1941 in Chicago, en dit is het orkest. George Dixon, Harry Jackson, Tommy Enoch en Jesse Miller-trompetten, Joe McLewis, George Hunt en Nat Atkinson-trombones, Scoops Carry en Leroy Harris-alt, Bill Randall, Budd Johnson en Eranz Jackson-tenorsaxofoons. Earl Hines-piano, Hurley Ramey-gitaar, Truck Parham-bas, Rudy Taylor-drums. Rond deze tijd begint Budd Johnson musici aan te trekken voor de Earl Hines Band die een duidelijke modernisering ten gevolge hebben: bij de eerstvolgende session is Nat Atkinson vervangen als trombonist door Gerald Valentine. Die als instrumentalist niet belangrijk is, maar hij was toen een vooruitstrevende arrangeur. Op die 17e november heeft Bob Crowder de plaats van tenorsaxofonist Franz Jackson ingenomen, -een niet belangrijke wisseling-. Benny Goodman's pianist Mel Powell schreef uit bewondering voor Fatha Hines een stuk voor hem: "The Earl".

plaat 1 Earl Hines a/h Orchestra: The Earl (Mel Powell)
4/2 - 2:42 - idem

Voor die flaverie!

"The Earl", compositie en arrangement van Mel Powell voor Earl Hines De vocalist bij de band van Earl Hines was Billy Eckstine, u hoorde hem met "Jelly jelly" in deel 195. (Even twee correcties: niet trombonist George Hunt ging weg toen Streamline Ewing kwam, maar Ed Fant verdween. En het stuk "Swingin' on C" heeft niet te maken met Avenue C in Manhattan zoals ik zei, het stuk staat in de toonsoort C). Goed, Billy Eckstine, ballad-zanger, voor publiek en vooral platenkopers de ster van de band. Bij de session van 17 november '41 zong hij eindelijk eens een wat betere ballad in plaats van het gebruikelijke suikerwerk "You don't know what love is".

F op 20 augustus 1941

plaat 1 Earl Hines a/h Orchestra: You don't know what love is (Raye, DePaul)
4/3 - 3:20 - idem

"You don't know what love is", Billy Eckstine zong, *klein maar* fraai stukje pianosolo van Earl Hines.

De session was voor Bluebird in New York City, op 17 november 1941, er zou er nog één volgen, vier maanden later, 19 maart '42. Veranderingen in de bezetting, Budd Johnson zet de modernisering door, en gitarist Hurley Ramey wordt vervangen door Skeeter Best, trompettist Tommy Enoch maakt plaats voor een solist, de toen al door Dizzy Gillespie beïnvloede Shorty McConnell. U hoort hem en tenorsaxofonist Budd Johnson in een stuk van de nieuwe arrangeur Gerald Valentine. "Second balcony jump".

plaat 1

Earl Hines a/h Orchestra: Second balcony jump (Gerald Valentine) 4/6 - 2:59 - idem

"Second balcony jump" van Gerald Valentine. Dat was het derde stuk, het vierde en laatste van deze session een blues met Billy Eckstine. Truck Parham op bas, achter Eckstine de elektrische gitaar van Skeeter Best, de trompettist is weer Shorty McConnell. In het latere successtuk van T-Bone Walker: "Stormy Monday blues".

plaat 1

Earl Hines a/h Orchestra: Stormy Monday Blues (Eckstine, Hines, Crowder) 4/7 - 3:05 - idem

"Stormy Monday Blues" in het arrangement van Bob Crowder, Earl Hines and his Orchestra voor Bluebird in New York City, 19 maart 1942, laatste session voor de Record Ban. Zo lang ik nu al bezig ben met de periode 1940-44 - en er komt nog een heleboel - heb ik het gehad over dat verbod van de muzikantenvakbond AFM om voor de plaat te spelen, tot de maatschappijen royalties, rechten zouden betalen: behoeve van de stakingskas van die AFM. RCA Victor en Columbia hielden het vol van 1 augustus 1942 tot 11 november 1944 - iets meer dan twee jaar en drie maanden. Decca gaf eerder toe, ^{en} vooral kleine ondernemers die, onafhankelijk van de groten nu hun kans schoon zagen, ondanks het gebrek aan de grondstof schellak voor hun platen, oorzaak: de tweede wereldoorlog die toen aan de gang was, waar schellak voor nodig was - om koperdraad te isoleren bijvoorbeeld. Die Record Ban is vooral jazz-historisch een ramp geweest ^{toen} omdat de ontwikkeling naar Bebop in een stroomversnelling kwam en er bij gevolg een groot gat in de geschiedenis zit. Bij Earl Hines, nog in het jaar 1942, kwam Shadow Wilson op drums. Hij en Billy Eckstine overtuigden Dizzy Gillespie dat ~~die~~ bij het orkest moest komen, en lijmden hem met de mededeling dat Charlie Parker ook kwam. En ze paktten Parker door te zeggen dat hij met Dizzy in de band zou zitten.

Shorty McConnell zat al bij de trompetten, Little Benny Harris kwam terug, en er was Gail Brockman. Benny Green was een van de nieuwe trombonisten, en zangeres Madeline Green werd opgevolgd door de 17 jaar oude Sarah Vaughan die ook nog piano speelde. Van dat orkest de eerste grote Bebop-band in feite, bestaan in het geheel geen opnamen. Zelfs geen air-checks. Het enige waardoor we er een beetje zicht op krijgen kwam door de volgende ontwikkeling. Billy Eckstine was de ster van de band. Al zong hij die vervelende balladen wa betere blues, zijn voorkeur ging muzikaal uit naar wat Dizzy Gillespie en Charlie Parker deden. Billy Shaw van het William Morris Agency vond dat Eckstine een eigen orkest moest hebben en niet, hij was inmiddels weg bij Hines, als 'single' werken. Nog voor die eigen band er was werden er opnamen gemaakt voor zo'n klein nieuw platenmerk, De Luxe.

plaat 2

^{with} Billy Eckstine ~~the~~ the De Luxe All Stars: I got a date with rhythm B/1 - 2:55 - Ember FA 2010 (Eckstine)

Hoewel Billy Eckstine zong 'Got a date with the ^{with} rhythm man' is de titel "I got a date with rhythm". Billy Eckstine ~~the~~ the De Luxe All Stars in New York City voor De Luxe, 13 april 1944.

De trompetsectie: Dizzy Gillespie (musical director, de eigenlijke orkestleider dus), Freddie Webster, Shorty McConnell en Al Kilian. Trombones: Trummy Young, Claude Jones, Howard Scott. Saxofoons: Budd Johnson en Jimmy Powell-alten, Wardell Grey en Thomas Crump-tenzen, Rudy Rutherford-bariton. Clyde Hart-piano, Connie Wainwright-gitaar, Oscar Pettiford-bas, Shadow Wilson-drums. Oscar Pettiford die we ook solistisch hoorden, was toen al een gerenomee: bassist in de traditie van wijlen Jimmy Blanton, hij werd door de musici O.P. genoemd, nooit te gebruiken voor Oscar Peterson. Door het verstrek van Eckstine was de populariteit van de Earl Hines Band sterk gedaald, hij reorganiseerde en ging een tijd met strijke: werken, terwijl zijn beste musici ~~na~~ ²⁴⁴ najaar bij Eckstine kwamen. Hines kwam er nooit echt meer bovenop als orkestleider, de pianist overleed 22 april 1983 in Oakland, California, na een hartaanval, 79 jaar oud. Nu als afsluiting nog een stuk door de De Luxe All Stars uit die session van 13 april '44, "I stay in the mood for you".

plaat 2

^{with} Billy Eckstine ~~the~~ the De Luxe All Stars: I stay in the mood for you B/4 - 2:52 - idem (Eckstine)

Moderne blues:

"I stay in the mood for you", Billy Eckstine with the De Luxe All Stars in New York City, 13 april 1944. Trompetsolist: Dizzy Gillespie. En het slot van NOS Jazzgeschiedenis 196, MdR.

NA 120291 opn 13.7.83 29:51